

Een vorm van opwekking?

Een themanummer over kerkverlating. Een onderwerp dat leeft en dat om bemoediging vraagt. Dat valt duidelijk te lezen. Recent zijn cijfers gepubliceerd waaruit naar voren komt dat Nederland verder 'ontkerkelijkt'. Juist nu het Nederlands elftal geloviger is dan ooit.

Kerkverlating is niet voorbehouden aan jongeren, maar in die groep wel het meest voelbaar. Tien jaar geleden sprak ik al eens over 'ondergrondse ontkerkelijking'; de leden zijn er nog wel, maar zijn eigenlijk al afgehaakt. Lid op basis van geloof of cultuur?

Er zijn verschillende redenen waarom mensen lid zijn van een kerk. Los van traditie en geloof, zijn er grofweg vier soorten leden: de doordenkers, de belevers, de dieners en de ontmoeters. Om leden zich thuis te laten voelen is het belangrijk dat ze kunnen aansluiten vanuit wat voor hen passend is. Voor de exegetische laag in de preek of voor de aandacht rond de koffie.

*Er voor elkaar te zijn...
voor wie komt, voor wie
gaat en voor wie blijft*

Voor leden van de kerk zijn sfeer en cultuur belangrijk. Hoe belangrijk is het geloof zelf dan eigenlijk? Wanneer jongeren belijdenis doen nuanceren ze steeds vaker dat ze ja zeggen tegen God, maar niet tegen de kerk.

Hoewel dit vanuit de kerkhistorie misschien wat schuurt, is het wellicht een vorm van opwekking. Niet de kerk of cultuur staat centraal, maar juist het geloof zelf. Daarmee is het ook helpend om onderscheid te maken tussen kerkverlating en Godverlating.

Is de kerk de organisatie, het instituut, of zijn het de leden, het organisme? Beide kunnen niet zonder elkaar. De leden hebben daarom een belangrijke rol om samen dat lichaam te zijn. Er voor elkaar te zijn, in vreugde en vooral bij verdriet. Voor wie komt, voor wie gaat en voor wie blijft. De leden mogen er ook zijn voor alle mensen er omheen. Want van de kerk mag in de samenleving een warm getuigenis uitgaan; in de kerk en uit de kerk.

*Dirk-Albert Prins
één van de twee voorzitters van Steunpunt Bijbelstudie*

